

Д. П. Койчевъ

Разказътъ на единъ картофъ

Когато студената и влажна декемврийска вечеръ хвърли тъмни мрежи надъ голѣмия градъ, зарзават-нията Еньо метна нѣколко вехти чувала върху широкия тезгяхъ съ много прегради, препълнени съ различенъ зарзаватъ, спуствна съ шумъ ролеткитѣ на дюкяна, заключи вратата и излѣзе на улицата. Той вдигна яката на вехтото си палто, пѣхна ржце въ джебове и закричи бързо по плочника на широката улица.

Въ тъмния дюкянъ настана мракъ и студъ. Подъ метнатитѣ чували се притискаха единъ о другъ и зъзнѣха моркови, нафунѣли отъ студъ рѣпи, нѣколко рошави зелки, десетина китки магданосъ и едно сандъче съ помръзнали ябълки. Въ единъ отъ жглитѣ на дюкяна бѣха изсипани голѣмъ купъ картофи.

— Колко много ни обича господарътъ! — зашушна морковитѣ на нафунѣлитѣ зелки.

— И какъ се грижи за насъ! Ето, заметна ни съ чували, за да ни е топло, да не измръзнемъ, — прибави магданосътъ.

— Тѣй е, — разприказваха се ябълкитѣ. — Тѣй постъпватъ само съ онзи, който е цененъ и полезенъ. Защо не зави картофитѣ!